

BULÁNYI GYÖRGY

ÚJÉVI GONDOLATOK...

Szilveszter előtt két nappal körbe telefonáltam néhány testvéremet, hogy eljőnnének-e hozzám 31-én délután hatkor évvégi hálaadó misére, meg utána kocsonyára. Voltak, akik el tudtak jönni. Tizenkettőt hívtam, s a végén különböző betegségek (köztük *megindokolt lustaság* is) miatt csak nyolcan jöttünk össze, de így is nagyon jó volt. Részletek a liturgiából:

Gondolatom szeret ölteni hosszú redőzetű tógát – írja vagy száz éve Babits Mihály. Magam is szeretek olykor ilyet ölteni, s ilyenkor előveszem Erdősi Silvester Jánost, a felejthetetlen Erazmus mestertől tanuló 16. század eleji magyar diákot. Nagy tudományával ő fordította először magyarra az Újszövetséget, és mindig megilletődött lélekkel hallgatom ízes Felső-Tisza-vidéki élő magyar nyelvét mert, hogy Jánosunk a messzi kelet-szatzmári Szinyérváralján született. El is mentem oda vagy jó két éve, s múzeumába leróttam kegyeletem adóját nála meg a református papnőnél, a tiszteletes aszszonyánál – a tiszteletét.

János első leveléből: *Fiacskáim, utolsó üdő vagon, és miképpen meghallátok, hogy az Antikrisztus eljövendő legyen, mostan es sok Antikrisztusok kezdínek lenni. Műközzölünk menínek ki, de nem műközzölünk valók valának... De tünektek kenetístek vagon az Szenttül, és mindenekeket tuttok...*

A János-evangéliumból: *Kezdetben vala az beszíd, és az beszíd az Istennél vala, és Isten vagon az beszíd. Ez kezdetben az Istennél vala. Mindenek űáltala löttenek, és azmielütt semmi űnálá nélkül nem lött. Űbenne ílet vala, és az ílet világosság vala az embereknek, és az világosság az sötítségben világosságot ád, és az sötítsig űtet meg nem foglalja...*

Ezek után következett a homília, mely csak hálaadás volt:

Citálom Schütz Antal piaristának 1919 szilveszterén mondott beszédéből: *Misericordia Dei, quod non sumus consumpti.* Jeremiás siralma éneklí ezt a babiloni fogság végén: az Isten irgalma, hogy nem pusztultunk el. Használok most a prófétaí távlatot, s visszagondolok több mint félszázadra, amikor Péter Gábor népétől hallottuk, hogy *itt fog elrohadni*. Megmenekültünk, és nem rohadtunk el ott, hanem szépen felöltözöttek Kodály bicíniuma hangjai mellett (*Örvendjen az egész világ...*) elkezdhattuk ezt az évszáró szentmisét.

Majd holnap a Bokorportán teologizálok, hogy azt csináljam majd az egész 2006. esztendő minden napján, de ma megkíméllek Bennetek tőle. Csak sorban, elsőként akarom elmondani, hogy ebben az évben is sokkal többet kaptam, mint amit megérdemlek, hogy jó az élet és szép, s én igazán a hüpermázlisták közé tartozom, hogy immár 87 éve örülhetek az életnek idelent. Elmondanám e hosszú élet mai kincseit, hogy mindezt megköszönjem. Mindenek előtt az első számút.

Azt, hogy tizenegy közösségem van, melyekkel négyhetenként találkozhatok. A *Pótkávé, a Gyökér, az Öregek I, a Papok I.* – ez négy. Ezeknek az átlag életkoruk egy kicsit felette van talán a tíeteknek. Aztán az utolsó tíz évben gyűjtött *Mag I. és Mag II.* Ez már hat. A *Dogmatika- és a Merre Menjek-kör*, melyekben bizony nálatok fiatalabbak is ülnek. Ez már nyolc. S aztán a fiatalok három köre, a magát *IKV*-nek nevező közösség, az *Iffúsági-megbeszélő szentmise*, s a *Haladó görög*, melyen régi keresztény írásokat tanulmányozunk görög nyelven. S ezzel ki is van a tizenegy. E 11-et igyekszem folyamatosan újakkal töltogetni, s bármikor kész vagyok egy tizenkettediket is elindítani, ha módom lesz rá. Ezek jelentik számomra az életet. Szent Pál azt írta a filippieknek: *vagyódok elköltözni és Krisztussal lenni, de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.* Én ezt nem merem elmondani, csak azt, amit Tóth Árpád írt a *Testamentum* c. versében, Azt, hogy botor fejjel én még odaátról is inkább visszajönnék:

Szeretnék néha visszajönni még, / Ha innen majd a föld alá megyek,

Feledni nem könnyű a föld izét, / A csillagot fönn és a felleget.

Feledni oly nehéz, hogy volt hazánk, / Könnyek izét és a Tisza vizét

Költők dalát és esték bánatát: / Szeretnék néha visszajönni még.

Ó, én senkit se háborítanék, / Szelíd kísértet volnék én nagyon,

Csak megnézném, hogy kék-e még az ég, / És van-e még magyar dal Váradon?

Nem folytatom, mert attól tartok, még elsírom magam. Megyek helyette második megköszönni valómra, az adyligeti minden vasárnapi szentmisére, melyeken elmondhatok mindent, amivel tele a szívem, s a négyhetenkénti sashalmira, melyen már valamivel óvatosabbnak kell lennem. Ez a második, amit meg kell köszönnöm. Azt, hogy még mindig nem fogyasztottam el mondanivalóimmal az ott engem hallgatókat, mert hát Jézusban és Jézustól megedzettek a padokban ülők, ha kevesek is.

S a harmadik az, hogy szerkeszthetek szöveget. Négyhetenként a Koinóniáét, s lassan-lassan kéthetenként a Naplóét, s hogy nemcsak beszélhetek, de írhatok is, s külön megköszönnöm legújabb gyermekem, a Bokor-történetet, melynek most jött ki a nyomdából a harmadik füzete: *Vagy bolondok vagyunk, s elveszünk egy szálig...* S megköszönnöm ennek ihletőjét is.

S mit még? Hát a lelkigyakorlatokat: a Bokorportán a KV-nak, Budaváriban a tiszaujvárosiaknak, és Atyhán kettőt is ez évben – székelyeknek s erdélyi magyaroknak, s nem utolsó sorban a soproni Nagytábort. Nyaranként a naponkénti prédikálási lehetőséget Budaváriban. S az idei négy karácsonyestét: a Mag-ban, Fehérvárott, Ajkán, meg az éjféli misét Adyligeten. Nem

folytatom. Azt köszönöm meg, hogy csak szüretelhetek és szüretelhetek... és nemcsak bort, hanem attól többet érőt is. Igazán nem tudom, hogy van-e boldogabb ember nálam a világon, csak azt tudom, hogy senkivel sem cserélnék. S nem én teremtettem meg azt a világot, melyben így lehet élnem. Valaki más. S annak kell megköszönöm az év utolsó szentmiséjén mindazt, amit kaptam tőle. Amen.

Utána a miséző asztalt körbeülő testvéreim is elmondták, hogy mit köszönnek meg, s mise után átmentünk Teri szobájába, ahol szépen megterítve várt a nagy asztal, s rajta a kocsonya, melyet egy nagy konyhaművész, Ádámosi Margit készített. Gromon Bandi, az egyik meghívott, okosított fel minket, hogy ecettel kell a kocsonyát meglocsolni. Meglocsoltuk. S még valamivel: kiforrott, s letisztult karácsonyra az októberben Budaváriban leszüretelt *pölöskei muskotály*. Azzal is locsoltuk. 9 után elmentek a vendégek, s nem vártam meg az új esztendő. Megtalált az engem reggel hétkor is – a szövegszerkesztőm előtt. Mert...

Újév napján este 18 órakor, amikor mindenki kipihenhetette a szilveszteri daj-dajt, misét mondtam a Bokorportán. Sokan voltunk. Az átlagéletkor nagyon alacsony. Topál Pétert s feleségét, Ildikót kértem meg, hogy üljenek mellém. Ők olvasták fel a két olvasmányt. Ezeket mondtam:

1939-ből van egy belgiumi kiadású latin és francia nyelvű misszálém, mely még apámról maradt rám. Ő küldte be nekem a márianosztrai börtönbe, benne is van a rabszámom, olyan, mint egy vidéki telefonszám, hatjegyű. Ebben január elseje még a mi Urunk körülmetélésének és karácsony nyolcadik napjának ünnepe. A legutóbbi egyetemes zsinat keresztelte át mai nevére: *Szűz Mária, Isten anyjának ünnepe*, de meghagyta az imént olvasott befejezést a zsinat előtti evangéliumból: *miután eltelt a nyolc nap, hogy körülmetéljék a gyermeket, Jézusnak nevezték, ahogy az angyal nevezte őt Mária fogánása előtt.*

Nektek viszonylag könnyű a dolgotok, mert meghallgatjátok, amit papjaitok prédikálnak, s magatokban meg gondoljátok, amit akartok. A papoknak pedig ma prédikálniuk kell, hogy ez a Mária nevű személy szűz is, meg anya is. Úgy, ahogy Álmos vezérünk anyja is szűz volt és anya, mert népünk hagyományai szerint – nem ugyan a Szentlélek – de egy turulmadár ejtette teherbe. Nem a férje, Ügyek. Egyik paptestvérünk tíz éve azt prédikálta, hogy ő többet nem hazudik se karácsonykor, se húsvétkor. A főpásztor megkérte, hogyha már úgy látja, hogy Jézus nem született szűztől, nem támadott fel, mondja ezt csak a plébánián, de ne a templomban. Testvérünk azonban hajthatatlan volt, s a főpásztor – egyházunknak törvénykönyve szerint – kénytelen volt kiközösíteni őt.

Egy másik testvérünk pedig hozzászólt egy a Koinónia januári számában megjelenendő írásomnak egy

mondatához. Ehhez: *Az ateistának, az agnosztikusnak is megvan a maga hite, s a maga módján vallásosnak is, nemcsak a hívőknek.* Azt válaszolta rá, hogy vannak olyanok, akik morcosak szoktak lenni az ilyen állítások miatt. Én meg azt, üzenem neki, hogy ne legyenek morcosak, inkább vegyék elő az Értelmező Kéziszótárt, melyben ezt találják: *hisz = a valósággal egyezőnek, igaznak tekint.* Az ateista bátran mondja, hogy aki szűz nem lehet anya. Az agnosztikus meg azt vallja, hogy ő az efféle kérdést nem tudja megválaszolni, mert az ilyen számára nem eldönthető. Az ateista is, az agnosztikus is – a maga álláspontját *a valósággal egyezőnek, igaznak tekinti, tehát hiszi azt* – az Értelmező Kéziszótár alapján. Jogukban van a Magyar Tudományos Akadémiához fordulni: javítsanak bele a szerkesztők a Szótárba!

Mivel én a vallásos Jézus-hívők katolikus csoportjába tartozom, az említettek egyikének álláspontját sem tehetem a magamévá, hanem pontosítom helyette az Értelmező Kéziszótárt. Hisz = igaznak tart egy álláspontot, bár sem igazolni, sem cáfolni nem tudja azt. Ez csak kiegészítés, nem megmásítás, s ezért én nem fordulok a Magyar Tudományos Akadémiához. Azért nem tudom sem igazolni, sem cáfolni hitünk állítását, mert nem tudom, hogy Istennek van-e módja rá, s akar-e egy szüzet anyává tenni. És hiszek abban, hogy Szűz Mária Jézus anyja, mert meg akarok maradni abban a vallásban, melyben nevelkedtem.

Mért akarok? Azért, mert a jézusi örökség elkötelezettje vagyok. Ez meg ennyit jelent: *tudom*, hogy ez a jézusi örökség hozhat az ember és az emberiség számára megmentődést. Hát ez a megmentődés meg micsoda? Tartalmát egy még az Árpád korban kialakult fordítás *üdvösségnek* magyarította. Úgy gondolták öseink, hogy a jézusi örökség tesz minket üdévé, s ettől *idház = üdv-ház = egyház* a vallásunk, s egy ilyen üde, üdítő világba kerülünk halálunk után is – az üdvösségbe.

Jézus, aki a maga szóban forgó örökségét anynyira igaznak tekintette, hogy életét is áldozta érte – ez a Jézus sem változtatott vallást. Nem bizony. Ha egyszer a nyolcadik napon körülmetélték, akkor ennek Jézus számára az volt a természetes következménye, hogy a maga zsidó vallásának megszokott tartalmaiba öntötte bele azt, aminek igazáról mélyen meg volt győződve. Nemcsak azért, mert József és Mária a zsinagógába jártatták őt hittant tanulni, hanem azért is, mert bármely vallást alkalmasnak látott a maga Istenéhez megtérésünk munkálására. A magét, a zsidót is, és a másét is. Ezért maradt meg zsidónak, s ezért dicsérte zsidó vallású létére a maga nemzetével és vallásával szemben a niniveieket, akik megtértek Jónás prédikálására, míg a zsidók nem tértek meg Jézus prédikálásra, bár Jézus nagyobbak gondolta magát Jónásnál.

Mindebből az is következik, hogy nem feltétlenül a zsidó Jézus zsidó vallását, vagy a magam katolikus

vallását tekintem a jézusi örökség legkülönb hordozójának. Az a legkülönb, amely a legteljesebben képviseli és gyakorolja is e jézusi örökséget. Isten biztosan és világosan látja, hogy melyik vallásban élnek azok, akik leginkább megteszik Atyja akaratát.

Nem akarnék azonban az ateisták és az agnosztikusok kárára sem elfogultnak lenni. Ha történetesen az ateisták vagy az agnosztikusok vállalnák fel a legteljesebben a jézusi örökséget, akkor ők lennének azok, akik az Atya akaratát leginkább teljesítenék, annak ellenére is, hogy tagadják Isten létezését, vagy hogy az ilyen transzcendens természetű kérdésben nem hajlandók állást foglalni. Nem tartom kizártnak ezt a lehetőséget sem, de meg kell vallanom, hogy magam az Istent megvallók között találtam meg életem folyamán azokat, akik úgy-ahogy, de hajlamosak voltak a jézusi örökség vállalására-szolgálatára. A másik két csoport legfeljebb tapsolt bátor hűségünkhöz, de csak a legkritikább esetben mutattak hajlandóságot arra, hogy Jézus szolgálatában sorsközösséget vállaljanak velünk és Jézusunkkal. Lehet, hogy egyházunk bünei miatt jártak el így, megengedem. De magam várom tőlük is, hogy magukévá tegyék azt, amiért Jézus elvállalta a kereszthalált – még pedig saját vallása főpapjának ítélete, vezénylese alapján. Miért? Mert úgy gondolom, hiszem, sőt tudom, hogy az ember csak akkor jut el a számára lehetséges üdítő állapotba, az üdvösségre, ha magáévá teszi ezt a jézusi örökséget: ha nem akar magának többet, mint amennyi testvérének jut, azaz ha vállalja a kicsiséget, a szegénységet, az erőnemalkalmazást, azaz akkor, ha nem akar többet birtokolni, mint a másik, ha elég neki az egy dénár.

Megfigyeltétek, mit mondtam? Azt mondtam, hogy én mindezt *tudom* is, hogy nálam ez kétszerkettő. S még valami mást is mondok. Azt, hogy vallásom istenmegközelítései annyiban érdekelnek engem, amennyiben azok ennek a tudásomnak a szolgálatában állnak. Amennyiben arra nevelnek, segítenek engem, hogy ebbe az üdítő állapotba, azaz üdvösségre juttassak engem.

Ha tehát a mai napon Szűz Mária istenanyaságát ünnepli egyházam, akkor én ebből a mai *id-napból* = *üdvnapból* = *ünnepből* segítséget akarok meríteni megmentődésemhez, azaz üdvösségemhez. Ahhoz, hogy én is, a testvéreim is üdék legyenek.

Elkezdék tehát elmélkedni ennek a Máriának az életéről a mai evangélium szavai alapján: *Mária szívébe véste a pásztorok szavait, s gyakran elgondolkodott rajtuk*. S megkérdezem magamtól, hogy követem-e egyházunk e legfőbb szentjének most elmondott magatartását. S mondatokat igyekszem megfogalmazni a szívem legbelsejéből s megcsinálom a nem-tudom-kinek a Loretói litániája mintája nyomán a magam litániáját, ahogyan tudom, s mondom a magam Máriát dicsérő, magasztaló énekét.

Mária, szeretlek, mert meghallgattad, amit az angyal mondott Neked.

Mária tisztellek, mert Isten szavára elvállaltad a leányanyaságot.

Mária csodállak, mert elvállaltad, hogy jegyessed csúnyát gondoljon Rólad.

Mária, te vagy az eszményem, mert azt mondtad az angyaltól jövő isteni felszólításra, hogy *Legyen nekem a te szavaid szerint*.

Mária igazán nagyon tisztellek Téged, mert nem mondtad Józsefnek, hogy menjen csak egyedül Betlehembe, mert Te várandós vagy, és nem teheted ki magadat szülési bonyodalmaknak.

Mária, nagyon is tisztellek Téged, mert nincs hír arról, hogy az úton nyafogtál volna, s idegesítetted volna szegény Józsefet, akinek volt baja a tiéd nélkül is elég, hiszen neki kellett gondoskodnia a számárról, melyre rárakott Téged, s a számár tudvalevően csökönyös egy állat.

Mária szerfölött csodállak is Téged, mert bele tudtál simulni házastársad akaratába, s nem keserítetted meg kötözködésekkel a szegény férfi embernek, a férjednek az életét.

Mária te vagy az én egyik legfőbb eszményem, mert minden zokszó nélkül tudomásul vetted, hogy szülőszobád csak egy istálló lett, s gyerekedet csak jászolba fektethetted, melyben rá meleget csak a marha lehelt.

Mária szeretlek Téged, s ha a piaristák megengedték volna, a te-fajtájú lányok közül választottam volna magamnak felet, társat.

Mária tisztellek, mert a későbbiek során sincs híradás arról, hogy egyéniséged kibontása érdekében férjednek, vagy másoknak a lábára léptél volna.

Mária csodállak, mert a kánaai menyegzőn tudtad mondani, hogy csak tegye a háznép azt, amit a Fiad, egy férfi mond.

Mária, te vagy az eszményem, mert azt is szó nélkül lenyelted, ami nagyon fájhatott neked. Lenyelted Fiad szavát: *Ki az én anyám? Aki megteszi Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám*.

Mária szeretlek, mert nem hisztiztél zokogással a kereszt alatt, csak álltál, bár Mária Magdolnáról bizony el tudom képzelni, hogy nem állta meg hiszti és zokogás nélkül.

Mária tisztellek, mert Fiad menybemenetele után, beálltál imádkozni a tanítványok közé és kérted, hogy jöjjön el a Szentlélek

Mária csodállak, mert elfogadtad, amit az élet nyújtott Neked, s fiad távozta után János házába költöztél.

Mária te vagy az eszményem, mert nem csináltál problémát magadból, s minden arra mutat életedben, hogy megértetted Fiad tanítását, s a mennyei Atya akaratát kívántad teljesíteni életed utolsó napjáig is: *Legyen nekem a te szavad szerint!*

A fenti invocációkat most abbahagyom, mert egyikére sem mondtatok, hogy *Kérünk Téged hallgass meg*

minket! Nem strapálom tehát magam tovább, mert egy Bulányi litánia már csak ilyen lehet. Helyette pedig megpróbálok megfogalmazni egy kérdő mondatot, melyre majd felelhetek mint hívők, s ebből alakul majd ki szentmisénk egyetemes könyörgése.

Van-e valami bajunk egyházunkkal, vagy csak saját magunkkal? Akadályoz-e egyházunk minket a Jézuskövetésben, vagy csak saját magunk vagyunk akadályai annak? Van-e bajunk a Máriát szeretéssel, tisztelettel, csodálással, eszményül választással? S ha van, akkor ezért Mária s az egyházunk a felelős, vagy csak mi-magunk?

KIRÁLY IGNÁCZ

A SZEKUALITÁSHOZ...

Tények: a fiatal koromban még bűnnek, vagy megtűrt és elviselt viselkedésnek tekintett házasság előtti összefekvések mára természetes jelenségek. A katolikus lelkítűkrök 6. parancsot kiemelő szempontjaiban a cölibátus életű papság kompenzációs megnyilvánulását is felfedezni véltük. Mi még vallottuk azonban, hogy a házasság előtti szexuális önfegyelem erény. Erény, mert egy életre szóló szövetségre keresünk szerelmes társat és nem egy-egy éjszakára.

Mára egyre jobban kitolódik a házasságkötés ideje. A biológiai érés sokkal hamarabb kifejlődik, mint a személyiségi érettség és a felnőtté válás felelős döntéseinek képessége. Ezt tovább erősíti, hogy a morális kötelek, a minőségibb életre való biztató elvek fellazultak, liberalizálódva szinte elhaltak. Illendőségi kategória vette át a helyét annak, amit régebben erénynek és bűnnek, vagy gyarlóságnak fogalmaztunk.

Mint Bokor, (morális megújulási mozgalom!) szembe-sülünk gyermekeink, fiataljaink fentiekben küszködő, sodródó, megengedő, akart magatartásával. A tisztább beszéd érdekében teszem az alábbi hangsúlytevésemet.

1./ A tényeket nem elkenni és agyonhallgatni és főként nem megideologizálni kell, hanem megoldást kell keresni. Jézustól az élet igenlését és az Élet földi megjel-nítésének feladatát kaptuk. A fajfenntartás ösztöne nem a sátántól, hanem a Teremtőtől van.

2./ Bűn az a magatartás, mely önzésre épül és a partner ebben alkalmi eszköz. Természetes erény az a magatar-tás, mely a partner boldogítására irányul. A szeretet rendjében erény, amikor a felek kölcsönösen egymás érdekmentes boldogítására irányulnak testben és lélekben.

3./ A szexuális egymásra hangolódás része a két szemé-lyiség életre szóló szeretet szövetsége felé haladásának. Egy közös Úton járás első fázisa. Ezt az Utat így is ta-golhatjuk: "privát jegyesség", közösségi jegyesség, élettársi kapcsolat, házasságkötés polgári, szentségi megnyilvánulásai. Az egész folyamat az Istennek

tetszés lehetősége számunkra. Egyéni sorsok, elképze-lések alapján halad ezekben a pár, vagy akár meg is áll valamely formában.

A magánügytől így haladunk a közösségi ügy felé, hi-szen sem az életünk, sem a házasságaink nem csupán magánügyek.

4./ A "privát jegyesség" az a fogalom, mellyel ki lehetne fejezni a tények tudomásul vétele mellett azt a szándé-kot, hogy ebből remény szerint szövetség fejlődik ki. Ennek a szándéka az, amihez ragaszkodni illő és üdvös lehet.

Figyelem! Nem gondolom, hogy osztom az ész. Azt azonban gondolom, hogy közöttünk egy picit illik más-ként viselkedni, mint a világ fiai és leányai között. Bi-zony, olyan világban élünk, amelyben már a normális életvitelre való törekvés is jel, világosság...

DÖRY ISTVÁN

KEDVES NÁCZI!

Sem a bevezetőben említett összefekvés, sem a házasa-g későre tolódása, sem a magán jegyesség nem termé-szetes jelenség. Gondolj csak az egybekeléskor **kiala-kuló hormonális, érzelmi kötődésre, gondolj a ma-mahotelre, a multiknál végzett időtlen munkákra, gondolj a késői gyerekek veszélyeztettségére!**

Az más kérdés, hogy a világ számos kihívásával a Bo-kor nem tudott megküzdeni (környezetrombolás, pénz-világ, migrációs kérdések), úgy most ezzel kapcsolatban is kijelenthetjük, hogy a nevelés zérus, a filmekhez és az évfolyamtársakhoz képest.

Azt szeretném Neked elmondani, hogy a mamahotel, a tablettaevés, a 38 éves első szülés, a facebookos törlés, a hitellakás, az amerikai csili-vili esküvők az égvilágon sehova sem vezetnek. Gyurka Bácsi biztosan azt mon-daná, hogy a Pokolba vezetnek.

A helyes sorrend: önismeret (nagyon korán), önnevelés (bármely területen), párválasztásra felkészülés, meg-látni, megszeretni, mindent szépen megbeszélni, izga-tottan várni a kölcsönös eljegyzést. Innen már családi ügyek vannak: az esküvő időpontjának terjesztése tá-guló körökben, a nagy kijelentés, a beteljesülés, a há-zasság megoldása közösségi, rokoni kaláka rendszerben.

Az eljegyzés és a házasság között nem kell évtizedeket várni csüggedten, hanem be kell tartani a társadalmi és egyházi elvárásokat (8 nap, 21 nap, meg a fénymásolás-hoz és postázáshoz szükséges idő). Aki pedig napokat nem tud várni, az mit fog csinálni **a szoptatás, a kikül-detés, a börtön vagy a betegség hónapjaiban?**

Nálunk ezidáig 4:2 az állás, Nátatok meg gondolom 16:x. Én az x-nek drukkolok. *Pista*